No. 1853 Zaterdag 5 Juli 1919. 36ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Koloniale Raad.

Voorloopig Verslag.

bepalingen ter bestrijding van besmettelijke ziekten.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

Algemeen verklaarde men zich bereid mede te werken tot het in het leven roepen van betere en doeltreffender bepalingen tegen besmettelijke ziekten; echter was men ook algemeen van oordeel, dat dit ontwerp in enkele opzichten te ver gaat, zooals nader bij de behandeling der verschillende artikelen zal worden aangegeven; en juist deze bepalingen vond men over het algemeen niet voldoende toegelicht (de voorschriften op het weren en verdelgen van ongedierte en insecten, de maatregelen tegen melaatschheid en besmettelijke geslachtsziekten).

De opmerking werd gemaakt, dat het ontwerp te veel macht geeft aan één persoon, n. l. den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst.

Voorts werd in overweging gegeven bij de verwijzing naar artikelen van het ontwerp de uitdrukkingen „Algemeene bepalingen" of „Bijzondere bepalingen" niet bij te voegen, aangezien de artikelen van het ontwerp toch doorloopend zijn genummerd, te meer, daar die toevoeging niet steeds in het ontwerp geschiedt (zie b. v. art. 1 en 11 eenerzijds en anderzijds art. 13 en 15)

Artikelen.

Art. 2. Daar volgens art. 1 in de Algemeene bepalingen onder „ziekten" de besmettelijke ziekten bedoeld in art. 4 worden verstaan, moet, meende men, in dit artikel in plaats van „besmettelijke ziekte, als in deze verordening" gelezen worden „ziekte als in art. 4".

Art. 4. Men had bezwaar tegen de toepasselijk verklaring der Algemeene bepalingen op de dysenterie, voornamelijk in verband met art. 2, volgens hetwelk reeds een twijfelachtig geval als een duidelijk geval der ziekte wordt beschouwd.

Art. 5. Men meende, dat in het 4e. lid de woorden „in welke verblijven zij zich ook bevinden" vervangen moeten worden door „die zich in andere dan in het 1e lid bedoelde verblijven bevinden", daar op der de gebezigde termen ook hotels, pensions en slaapsteden begrepen zijn, die ook als verblijven moeten worden aangemerkt.

Gewezen werd op de verschillende in het 4e. lid gebezigde uitdrukkingen, n. l. „terwijl" onder *a.* en „waardoor" onder *b.* Het laatste woord geeft te kennen, dat het ernstig gevaar door het niet stipt nakomen der voorgeschreven maatregelen is veroorzaakt, terwijl het woord „terwijl" onder *a* geen oorzakelijk verband tusschen de beide zinsneden legt. Tenzij het met opzet zoo bedoeld is, gaf men aan de hand ook onder *a* in plaats van „terwijl" te lezen „waardoor".

Men stelde voor in het voorlaatste lid in plaats van „de eilanden" te lezen „de eilanden buiten Curaçao".

De opmerking werd gemaakt, dat het wellicht minder juist is te spreken van „den Gouvernements-geneeskundigen" daar er op het eiland Aruba twee Gouvernements geneeskundigen zijn en de mogelijkheid niet is uitgesloten, dat ook andere eilanden der kolonie te eeniger tijd in hetzelfde geval komen te verkeeren.

Eenige leden drongen er op aan in het laatste lid op te nemen, dat de behandelende geneesheer eerst moet worden gehoord voordat de Gouverneur maatregelen beveelt. Enkele andere leden wenschten dat ook de Gezondheidscommissie zou worden gehoord.

Gevraagd werd of het laatste lid slechts voor het eiland Curaçao of voor de geheele kolonie toepassing moet vinden. Men vreesde n. l., dat voor wat aangaat de Bovenwindsche eilanden wegens den grooten afstand en het lange tijdsverloop de realiseering dier bepaling te veel vertraging zal ondervinden.

Art. 6. Daar in art. 5 twee groepen verblijven aangeduid zijn, n. l. hotels, pensions en slaapsteden in het 1e. lid, en andere verblijven, woningen inbegrepen, in het 4e lid, achtte men het juister in dit artikel niet naar het vorige artikel te verwijzen, maar de woorden „de in het vorig artikel bedoelde" achterwege te laten blijven.

De slotzinsnede van het 2e. lid „onverminderd" enz. tot en met „bedreigd" behoort te vervallen, aangezien er geene straffen bedreigd worden tegen overtreding van het eerste lid, maar wel tegen verzet tegen de toe te passen maatregelen (zie art. 48).

Art. 8. Bij dit artikel werd eene dergelijke opmerking gemaakt als bij art. 2.

Gevraagd werd door wien de termijn vastgesteld en de maatregelen noodig geacht moeten worden.

Art. 9. Daar het Wetboek van Strafrecht als daders strafbaar stelt hen, die het feit doen plegen, achtte men de woorden „doen vervoeren", „doen geven" en „doen nemen" overbodig.

Voorgesteld werd in plaats van de opsomming „door onvoorzichtigheid, achteloosheid of nalatigheid" te lezen „opzettelijk of door schuld", welke termen alle vormen van strafbare schuld omvatten. Alsdan kan de zinsnede „dat voorzien kon worden" worden gemist.

Aanbeveling verdient het ook nauwkeurig aan te geven wat voor soort van besmetting het artikel verbiedt te doen ontstaan.

Art. 9 en 10. Wenschelijk werd geacht den aanhef van art. 9, n. l. het vervoeren van zieken en het ziek zijnde zich naar eene andere plaats begeven, naar art. 10 over te brengen, waardoor bereikt wordt, dat deze geheele materie in een enkel artikel behandeld en een beter overzicht verkregen wordt.

Wellicht ware ook een ruimere term te bezigen in plaats van „ziekentransport", aangezien de uitlegging niet uitgesloten is, dat dat woord alleen slaat op het vervoeren van zieken en niet tevens op het door een zieke zich naar eene andere plaats begeven.

Art. 11. Het tweede lid opent de mogelijkheid, dat er onmiddellijk tot het kisten en dicht doen van de kist overgegaan wordt. Men vreesde, dat zoodoende het gevaar kan ontstaan, dat een schijndoode levend wordt begraven.

Art. 12. De uitdrukking „in zijne plaats", voorkomende in het 2e. lid, gaf aanleiding tot de vraag of men zich naar verkiezen tot den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst of een Gouvernements-geneeskundige kan wenden.

Art. 13. Eenige leden gaven in overweging om het woord „onverwijld" door „zoo spoedig mogelijk" te vervangen, omdat dit hoogstwaarschijnlijk wel bedoeld zal zijn.

Art. 14. Dewijl dit artikel de daarin bedoelde verplichting ook oplegt aan personen, van wie redelijkerwijze moet worden aangenomen, dat zij kunnen vermoeden, dat in hun verblijf een geval van besmettelijke ziekte voorkomt, schijnt het minder juist te spreken van „dat vermoeden". Want dat de betrokken personen dat werkelijk vermoed hebben eischt het artikel niet.

De kennisgeving behoort ook verplichtend te worden gesteld voor de personen, die niet enkel vermoeden, doch ook weten, dat zich een dergelijk ziektegeval in hun verblijf voordoet.

Art. 15. De uitdrukking „als in het vorig artikel aangeduid" kwam overbodig voor, zoo ook de verwijzing naar art. 4, daar onder ziekten volgens art. 1 de besmettelijke ziekten in art. 4 bedoeld worden verstaan.

Het aanbrengen van het kenmerk wordt van het doen der aangifte afhankelijk gesteld; hierin ligt opgesloten dat eerst op de aangifte moet worden gewacht.

Art. 17. De Afdeelingen hadden overwegend bezwaar tegen letter *a.* van dit artikel, welk voorschrift naar men algemeen meende, veel te ver gaat, niet door de omstandigheden geboden is en ook practisch onuitvoerbaar zal zijn. Algemeen achtte men het ondoenlijk al de regenbakken, putten en andere waterverzamelingen gelegen binnen de in den aanhef van het artikel getrokken grenzen steeds met eene laag olieachtige vloeistof of met metaalgaas overdekt te houden. Tevens werd er op gewezen, dat het Bestuur in de laatste jaren het aanleggen van dammen heeft aangemoedigd en ondersteund zonder daarbij te letten of zij binnen bedoelde grenzen vielen. Het toezicht op de naleving dezer bepaling zal het dan ook noodig maken het aantal verbaliseerend personeel belangrijk uit te breiden. Tevens werd er de aandacht op gevestigd, dat over het hoofd schijnt gezien te zijn, dat onze tropische zon een machtige factor is en dat reeds met het oog daarop niet zulke strenge bepalingen noodig zijn. De uitdrukking „die blijkbaar eene buurtschap of een bijeenhoorend geheel vormen" vond men ook vaag en aanleiding gevend tot verschil van meening.

Tegen letter *b.* had men geene bedenking, mits dit voorschrift zoodanig werd uitgebreid, dat de tobben, kannen, flesschen enz. ook op andere wijze kunnen worden afgedekt, flesschen b. v. met een stop of kurk gesloten.

Tegen letter *e* had men ongeveer gelijksoortige bedenkingen als tegen letter *a.*

Art. 18. De opmerking werd gemaakt, dat, indien streng de hand aan dit artikel moet worden gehouden, het zeer lastig zal zijn in deze kolonie een provisiewinkel te houden en dat verscheidene gebouwen zullen moeten worden afgekeurd. Wellicht zouden dan zelfs meer ambtenaren en beambten van den Openbaren Gezondheidsdienst moeten worden aangesteld om eene behoorlijke nakoming van deze voorschriften te verzekeren.

Art. 20. Daar art. 18 de daarin omschreven gebods- en verbodsbepalingen richt tegen de personen in het voorgaand artikel (art. 17) genoemd, achtte men het voldoende, dat in den aanhef van art. 20 slechts naar art. 17 wordt verwezen.

Art. 21. Bij de bepaling in het 3e. lid bedoeld, werd de vraag gesteld of de uitvoerders van meststoffen geen geldelijk nadeel van deze bepaling zullen ondervinden, vooral waar uit de toelichting niet blijkt hoe de „bedeeling" moet geschieden, welke stoffen daartoe kunnen worden gebezigd en hoe hoog ongeveer de kosten zijn aan dezen maatregel verbonden.

Art. 22, 23 en 25. Volgens de bestaande wettelijke regelingen is het een melaatsche ook geoorloofd in eene particuliere woning te verblijven, mits hij zich niet op openbare wegen of voor het publiek toegankelijke plaatsen vertoont.

In het onderhavige ontwerp wordt eene andere regeling voorgesteld, zonder dat in de toelichting melding wordt gemaakt waarom wij-

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

Van paarden heb ik altijd veel gehouden.

Al in den lang vervlogen tijd, toen ik zoo nu en dan troonde op 'n stoel boven op 'n stoel, als Mr. Struik, pédicure en coiffeur, in ons gezellig zitje, mijn altijd verwarde haarbos kwam kortwieken.

Die paardenliefde ging toen zelfs te ver.

Mag ik dit eventjes in telegramstijl vertellen?

Vijfjarig Jan Paultje verkouden. Nat neusje. Niet naar school. In hansjopje, tuk op kattekwaad, door 't huis aan 't dwalen.

Tingelingeling! Groentevrouw met wagen en hit.

Vrouw, geef me 'n peentje?

Hier, broekie.

Ant, onze ouwe getrouwe aan 't afpingelen.

Pantoffelvoetjes op stoep, pantoffelvoetjes op trottoir, pantoffelvoetjes op de keien.

Hier vos! Afgekloven nattig stukje peen verdwenen uit smoezelige vingertjes tusschen gele paardentanden.

Lekker, hé paaretje?

Pantoffelvoetjes beklommen aarzelend de bok.

Peenvrouw, balanceerend op wiel, aan 't graaien in groentemand.

Wat een mooie zweep! Wip, uit 't busje. Zwabberende teugels. Eventjes voelen.

En toen gebeurde 't. 'n Tik met de zweep, 'n ruk aan de eindjes leer, en de hit ging er van door.

Snerpende gil achter mijn gebloemd hansjopje, en schuimbekkende groentevrouw op de modderige straatkeien, boven en onder 'n kleurwemeling van radijs en peen en bloemen witte- en savoye kool.

Sprong van struischen vent naar paardekop, uit was 't met mijn eerste hoogeschoolrijderij.

Pantoffelvoetjes in de lucht, pantoffelvoetjes op straat, pantoffelvoetjes op stoep.

Maar Jantje dan toch! ?!

Pantoffelvoetjes hooger, excelsior, immer hooger!

Pantoffelvoetjes op zolder, eingespert tot 12,45 P.M.

Toen hansjopje uit, matrozenpakje aan, neusje nat of niet nat, onverbiddelijk naar school.

Ja, ik heb altijd veel van paarden gehouden, ondanks sombere zolder reminicenties.

Levendig kan men zich dus indenken wat ik gevoelde, toen ik 'n week of wat geleden, een van de beste paarden verloor, die ik ooit rijk was.

„Foch" heette ie, liep van San Willibrordo naar stad in anderhalf uur, wat 'n record is.

Ideaal had ie weer geloopen bij zoo'n gelegenheid, was zelfs in buurt van „Morgenster" nog zoo frisch, dat ie 'n ons achterop voorbij-toeterende auto, nog par force wilde bijhouden.

Volgenden ochtend vroeg vroeg komt mijn dikke groom laconiek rapporteeren: „Foch" weigert z'n mais en z'n bulk is opgezet.

Ik er heen, en 't was, helaas, zoo.

Met petroleum 'm ingesmeerd.

Gaf niks, 't beest rilde van de pijn.

Stuur 'm in 'n geitenkoraal, ad viseerde men, dat wil wel eens helpen.

Waar heb je zoo'n gelegenheid?

Op Habay.

Vooruit, en 'n half uur later plofte z'n massaal body in den geitenmest.

Gaf niks.

Algemeen gevoelen was, dat ie met zijn voer 'n oranjespiu had doorgeslikt.

Daartegen schijnt geen kruit gewassen.

Baquero, 'n would-be paardendokter, er bij gehaald.

Die heeft geheel den dag gewerkt en gesjouwd, en gesputen en gewreven, en weet ik wat al meer geprobeerd.

Maar 't gaf niks.

Tegen den avond strekte „Foch" z'n lenige van pijn trillende pooten, kreunde voor 't laatst, dood was ie.

Zie nog dat smeekende „ach, help me toch baas," in z'n trouwe pijnlijke paardenoogen, voel nog dat angstig snuiven in mijn streelende hand, onder kalmeerend:

„Arme Foggie-boy."

Ik schaam me niet te bekennen, dat ik er kapot van was.

Kinderachtig?

Enfin, zoo ben ik nu eenmaal.

Had als kind 'n prentenboek met 6 chromo's van Horace Vernet, den beroemden Franschen paardenschilder.

Dartelend veulen in de wei, fier cavaleriepaard, glanzende equipageschimmel, rijtuigpaard, diligence-zeuler, naar den vilder.

Met gloeiende koonen heb ik o zoo dikwijls op die platen zitten turen, met klaasvaakoogen er de weelderigste fantasieën om heen geborduurd, ja, ben zelfs 's nachts in mijn donzige couche-couche, in die lijn gebleven, als ik door ademafsnijdende nachtmerrie gillend wakker schrok.

En als eindelijk de uchtend gloorde, dan woelde 't weer door mijn voor indrukken vatbare kinderbrein:

Als ik groot ben, dan wordt ik officier bij 't paardenvolk, en ga dan naar Atjeh om te vechten, en nooit, nooit stuur ik mijn paard naar den vilder.

't Kan toch aardig loopen.

Ontrouw aan mijn officiersidealen, ben ik in plaats van in den Oost in onze West terecht gekomen, heb echter toch 13 lange jaren, dag in dag uit te paard gezeten, vrij wat meer dan welke bereden vechtjas met gouden of sterrenkraag ooit, maar van de idee om je trouwe klepper nooit naar den vilder te sturen, ben ik teruggekomen.

Hier op onze West-Indische eilanden is 't gebruikelijk, zoo'n afgewerkt paard dat gewoonweg niet meer kan, z'n pensioen te geven, wat beteekent: 'm te laten dwalen zonder eten in 'n troosteloze cactuswoestijn.

Neen, stuur 'm dan liever naar den vilder, dan is ie uit z'n lijden.

Had ik 's morgens geweten dat „Foch" onverbiddelijk ten doode gedoemd was, ik had mijn trouw dier dien razenden pijndag bespaard en met 'n kogel naar z'n voorvaderen gezonden.

Maar zoo lang er leven is, is er hoop, en je kunt toch geen Dokter medicinae eventjes opbellen, om naar je ziek paard te komen kijken.

Tien tegen een, dat je dan de wind van voren krijgt.

Maar deez' voor mij zoo penible zaak nu eene daargelaten, is 't eigenlijk geen schande dat geheel de kolonie Curaçao geen enkelen gediplomeerden veearts bezit.

Honderde beesten (koeien, paarden, ezels, geiten, schapen) sterven hier elk jaar in geval van ziekte, bij ontstentenis van de meest primitieve wetenschappelijke behandeling.

Maar dat is immers altijd zoo geweest.

Dus......?!

Misschien dat de meerderheid van onzen Kolonialen Raad meer voelt voor 't lijden en langzaam maar zeker uitsterven van onzen veestapel, dan voor 't moreel ten gronde gaan van onze Curaçaosche boefjes.

't Zou te probeeren zijn.

Wie neemt 't initiatief?

**

Wilt ge uw gemoederust bewaren, ga dan nooit met ezels om.

Met tweebeenige is zulks in onze hedendaagsche maatschappij nu eenmaal niet te vermijden, maar daar heb ik 't niet over, ik bedoel hun langoorige broers met 4 loopers, blijf die zoover mogelijk uit den weg, kom er niet mee in contact, tenzij

ziging wordt noodig geacht. Gaarne zou men de aanleiding willen vernemen.

Er werd op gewezen, dat, volgens art. 22, 2e. lid, het onderzoek in een apart vertrek of gedeelte eener inrichting voor besmettelijke ziekten (gevraagd werd welke inrichting het Bestuur hierbij op het oog heeft) moet geschieden, terwijl thans het gesticht voor melaatschen alhier den geheelen dag voor een ieder toegankelijk is en de daarin verpleegde personen steeds bezoekers kunnen ontvangen zonder dat daarbij eenig toezicht wordt uitgeoefend. Uit de toelichting blijkt niet waarom het onderzoek niet in de eigen woning van den verdachte zou kunnen plaats vinden.

Bij art. 25, 1e. lid, gaf men den wensch te kennen van het Bestuur te mogen vernemen onder welke voorwaarden en in welke gevallen het daarin bedoelde verlof zal kunnen worden verleend.

Met betrekking tot het 2e. lid van laatstgemeld artikel was men van oordeel, dat, als een melaatsche de kolonie wenscht te verlaten, het Bestuur hem daarin niet behoort te kunnen verhinderen, mits hij de voorwaarden, hem door den Gouverneur gesteld, stipt nakomt.

De vergelijking van deze artikelen met art. 37, 2e. lid, gaf aanleiding tot de opmerking, dat hier eene uitdrukkelijke bepaling wordt gemist, dat een melaatsche, die het gesticht verlaat zonder bekomen machtiging, wordt opgespoord en naar de inrichting teruggebracht.

Art. 26. Welke de aanleiding is geweest van het voorstel tot opheffing van het gesticht voor melaatschen op St. Eustatius wordt in de Memorie van Toelichting ook niet vermeld. In verband hiermede werd opgemerkt, dat zoodoende de melaatschen op de Bovenwindsche eilanden uit de hun bekende omgeving worden gerukt en hierheen overgebracht, waar zij hunne familieleden en bekenden zelden of nooit zullen zien en in vreemden kring overgeplaatst, waar zij zelfs de om hen heen gesproken taal niet of ternauwernood kunnen verstaan. Overigens behoort een voorschrift als dat van art. 26, 1e lid, beter in eene overgangsbepaling thuis.

Art. 27. Men meende, dat, voor het geval de Procureur-generaal den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst verzoekt hem bij het bezoek aan het gesticht te vergezellen, het artikel den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst wel de verplichting zal moeten opleggen aan het verzoek ge-

Art. 29. Aangezien dit artikel strafrechterlijk is gesanctionneerd (zie art. 47), werd de opmerking gemaakt, dat het niet een eisch stelt, dat het hoofd van het verblijf weet, dat de bedoelde persoon aan open tuberculose lijdende is.

Men gaf in overweging de woorden „komst" en „vertrek" door nauwkeuriger uitdrukkingen te vervangen.

Art. 30. Er werd op gewezen, dat dit artikel geene toepassing kan vinden als er geen behandelende geneeskundige is en als de belanghebbende geen toestemming wil verleenen.

Art. 31. Gevraagd werd of dit art. niet in botsing komt met den ambtseed van den geneeskundige.

Art. 32 Gaarne had men een nadere omschrijving van hetgeen onder inhoud van een verblijf is te verstaan.

Art. 33. Het in dit artikel neergelegd beginsel vond algemeenen bijval.

Daar, volgens de toelichting, wat hierbij wordt aangeboden is „een bescheiden begin", wenschte men niet dadelijk het artikel toepasselijk te verklaren op personen, van wie rederlijkerwijze aangenomen moet worden, dat zij weten of kunnen vermoeden aan bedoelde ziekte lijdende te zijn, doch slechts op hen, die zulks weten, althans begrijpen.

Daar het artikel (zoo ook de art. 36 en 37) niet in het algemeen spreekt van gevaar, maar van „ernstig gevaar", had men gaarne een nadere aanduiding van wat als ernstig gevaar is te beschouwen.

Art. 34. Met verwijzing naar het bij art. 9 betoogde, werd ook hier in overweging gegeven in plaats van de uitdrukking „door onvoorzichtigheid, achteloosheid of nalatigheid" te bezigen „opzettelijk of door schuld," de woorden „dat voorzien kon worden" te laten vervallen en nader aan te geven wat voor soort van besmetting bedoeld wordt.

Art. 37. Men was van oordeel, dat een veroordeelend vonnis aan de toepassing van het 1e. lid behoort vooraf te gaan.

Men merkte op, dat het ontslag uit het gesticht door het artikel niet geregeld wordt.

Art. 39. De Afdeelingen hadden er geene bedenking tegen, dat personen, die aan eene besmettelijke geslachtsziekte lijden en gevaar van besmetting opleveren, doch zich niet onder geneeskundige behandeling stellen, van Gouvernementswege aan een geneeskundig onderzoek worden onderworpen. Echter was men van oordeel, dat het artikel geen genoegzame waarborgen aanbiedt en dat naar aanleiding van ongegronde beschuldigingen, b. v. zelfs in anonieme brieven, zou kunnen worden ingegrepen en zoodoende een blaam op onschuldige personen geworpen of dezen onder verdenking gebracht. Mocht het Bestuur bereid gevonden worden het artikel in den hier aangegeven geest te wijzigen, dan zou men zich overigens wel er mede kunnen vereenigen.

Art. 41, 2e lid, en 44. Men achtte het wenschelijk in plaats van naar art. 8 van het Wetboek van Strafvordering naar art. 8, 1o. tot en met 4o. te verwijzen.

Art. 42. In overeenstemming met het bij art. 5, voorlaatste lid, aangevoerde werd in overweging gegeven ook hier de uitdrukking te bezigen

Ten aanzien van de uitdrukking „in overleg" werd gevraagd of de betrokken personen over de zaak eens moeten worden en wiens meening bij verschil van gevoelen den doorslag moet geven.

Art. 43. Het verdient de voorkeur in het eerste lid in plaats van „verblijven" het woord „plaatsen" te bezigen.

Art. 48. Gevraagd werd of onder 1o. van dit artikel ook niet het voorlaatste lid van art. 5 moet worden opgenomen.

Art. 49. Terwille van de eenvormigheid ware in plaats van de zinsnede „onverminderd" tot en met „wederspannigheid" de uitdrukking „voor zoover het Wetboek van Strafrecht er niet in voorziet," voorkomende in den aanhef van art. 48, te stellen.

Art. 51. Daar enkele van de in dit artikel bedoelde verordeningen ook bij P. B. 1918 No. 6 wijziging hebben ondergaan, zou bij de intrekking dier verordeningen kunnen worden volstaan met de toevoeging: „zooals deze verordeningen sedert zijn gewijzigd en aangevuld."

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 11en Juni 1919.

De Rapporteurs.
ED. S. LANSBERG.
CHARLES ELLIS.

Vervoer van arbeiders naar het buitenland.

Wetsontwerp.

Memorie van Toelichting.

Door een leemte in de verordening van den 17den. Juli 1883 (P. B. No. 7) staat het aan stoomschepen van welken aard of grootte ook, vrij om een onbepaald aantal passagiers te vervoeren, ongeacht de ruimte aan boord. Zoo heeft het Cubaansche stoomscheepje *Manati* eenige dagen geleden 113 emigranten kunnen vervoeren, zonder dat hiertegen kon worden opgekomen.

Daar bedoeld stoomscheepje thans in de haven ligt, waarschijnlijk met het doel om weder een groot aantal passagiers mee te nemen, meent ondergeteekende, teneinde dit tegen te gaan, dat het wenschelijk is de verordening bovenbedoeld ook van toepassing te verklaren op dergelijke stoomscheepjes, waartoe het Uwen Raad hierbij aangeboden ontwerp strekt.

Willemstad, den 16n. Juni 1919.

De Gouverneur van Curaçao,
O. L. HELFRICH.

Voorloopig Verslag.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

De opmerking werd gemaakt, dat nu de verordening ook op stoomschepen toepasselijk moet worden verklaard, in het opschrift en in de overweging de uitdrukking „met zeil vaartuigen" behoort te vervallen, althans door eene andere vervangen te worden.

Algemeen werd het wenschelijk geacht in het nieuw voorgestelde art. 8 bis niet alleen van stoomschepen, maar ook van motorschepen melding te maken.

Er werd op gewezen, dat door dit artikel, in verband met art. 8, 2de. lid (P. B. 1883 No 7), de gezagvoerder daarin bedoeld strafbaar wordt gesteld, terwijl het hem van oordeel van het hoofd van politie het stoomschip niet bepaaldelijk ingericht is voor het vervoeren van passagiers. Teneinde eene mogelijke vervolging te voorkomen, zouden dan de gezagvoerders van verscheidene stoomschepen zich tot het hoofd van politie hebben te wenden om diens oordeel te vernemen.

Daar het, blijkens de memorie van toelichting, de bedoeling is de verordening van toepassing te verklaren op stoomscheepjes als de „Manati", werd in overweging gegeven in het nieuw voorgestelde art. 8bis eene bepaalde tonnenmaat op te geven zoodat gezagvoerders van grootere stoomschepen zich voor dit doel niet bij het hoofd van politie zullen hebben te vervoegen. De bepalingen van de tonnenmaat zouden de Afdeelingen liever aan het Bestuur willen overlaten, onder opmerking evenwel, dat stoomschepen als de „Merida", metende bruto ruim 1700 M³, in geen geval onder het artikel behooren te worden betrokken.

Aldus vastgesteld op Curaçao, den 21sten Juni 1919.

De Rapporteurs,
ED. S. LANSBERG.
CHARLES ELLIS.

De uittocht naar Cuba.

II

Er wordt daar in Cuba grof geld verdiend, dóch ook even grof verkwist en verbrast. Tal van staaltjes, het een al meer ergerniswekkend dan het andere, kwamen ons daarvan ter oore. Reeksen van klachten van echtgenooten en moeders vernamen wij, dat sinds hun vertrek hun mannen of zonen nog geen cent hadden overgestuurd. Leugenachtige brieven hebben wij onder de oogen gehad, waarbij familieleden werden wijsgemaakt, dat het leven op Cuba zoo duur, de verdiensten zoo gering waren, dat het niet mogelijk was iets voor hen af te zonderen en over te zenden.

Dat is de eerste *schaduwzijde* en eene van heel ernstigen aard.

Jonge mannen, tot nu toe in armoede en ontbering opgevoed, zien zich op eens ver van huis, los van elken band, in slecht gezelschap, op het einde der week in vrije beschikking over een buidel vol geld, zóóveel als ze nog nooit te voren bij elkander hadden gezien. De verbeelding zet zich uit, goede zoowel als slechte voornemens verdringen zich. Prachtige gelegenheid om reeds nu aan hun vrouw of moeder te toonen, dat zij aan hen het eerst denken.

Doch helaas spoedig bemoeilijkt en tegengewerkt in de uitvoering door de opmerking van een vriend, dat ze de volgende week wéér zoo veel of misschien nog méér zullen verdienen en dus beter tot later wachten om dan nog méér naar hun familie te kunnen sturen. Dra is die goede gedachte geheel op zij gedrongen en vergeten, bij het zien van zooveel noodige en nuttige en nuttelooze dingen, die zij bij de andere arbeiders opmerken, met eigen geld gekocht. En zoo komt de kooplust, de naäperij, de verkwisting, het verteren van geld zonder doel, zoo komt spel en drank op het program, zoo raken familieleden op den achtergrond, zoo kan er aan sparen niet meer gedacht worden.

Het zijn sterke beenen die de weelde kunnen dragen.

Wie zich niet reeds in de eerste dagen van zulke verspilzieke en brooddronke makkers weet af te scheiden, zal tot het einde van zijn contracttijd wel platzak en gedegenereerd thuiskomen.

En nu komt een tweede schaduwzijde voor den dag. Men behoeft er niet op te rekenen, dat jongelieden die op Cuba 3 à 4 dollars daags verdiend en verder in brasserij het leven hebben zoek gemaakt, er later voor te vinden zullen zijn, om hier op onze buitenplantages veldarbeid te verrichten voor een armzalig loon van 40 à 50 cts daags plus een kan maïs.

Dergelijke lui zijn voor goed voor onzen landbouw verloren. Zij blijven trekvogels, die op de eerste plaats zich een vrij leven wenschen, los van elken band en daarom liefst ver uit de buurt hun fortuin gaan zoeken, van tijd tot tijd terugkomen en dan door hun opzichtige dandy manieren de aandacht trekken, maar zelden of nooit er aan denken zich blijvend te vestigen om een huishouden op te zetten, zelden of nooit den ernst des levens leeren begrijpen.

Het voorbeeld van dergelijke onrustige elementen werkt op den duur aanstekelijk en verderfelijk.

De trek naar het buitenland onder onze buiten- en stadsnegers zal toenemen en geschikte arbeidskrachten aan onze kolonie blijven ontrooven. Het noodzakelijk gevolg daarvan zal zijn een voortdurende stijging der loonen.

Zoo opent zich een allertreurigste toekomst voor de plantages in de buitendistricten.

Alle teekenen wijzen er op, dat *the struggle for life* voor deze nog veel zwaarder gaat worden, misschien zelfs het laatste stadium van algeheele uitputting voorbereidt.

Het is van algemeene bekendheid, dat de loonen op onze plantages schraal en minim zijn en geen menschwaardig bestaan voor den Curaçaoschen arbeider opleveren. Toch het is even zeker, dat de achteruitgang en de geringe opbrengst en ook het slecht beheer van sommige plantages niet toestaat een hooger loon uit te betalen. Vele plantages houden zich nog staande ten koste van de arbeiders, die er wonen, door hun een zoo laag mogelijk loon uit te keeren. Beider belangen zijn voortdurend in botsing. Een bevredigende oplossing is er niet te vinden.

Alles bij elkaar genomen gelooven wij, dat de uittocht van zooveel honderden onzer arbeiders naar Cuba onze kolonie meer kwaad dan goed gedaan heeft.

Doch zou dat kwaad niet verminderd, het goed niet verveelvoudigd kunnen worden? Zou ons Gouvernement, altijd een hulpe in den nood, ook hier weer niet een handje kunnen helpen? Bij het debat in den Raad op 10 Mei over deze kwestie, luiden de gevoelens zeer ongunstig. Desondanks willen wij het wagen ook dit debat in *onze Nabeschouwing* wat nader onder de oogen te zien en nagaan of van den kant van het Gouvernement geen andere maatregelen ten goede mogelijk zijn.

VREDE.

Verleden Zaterdag om 3 uur in den namiddag heeft dan het wereldschokkende feit plaats gegrepen: de beide Duitsche afgevaardigden Bell en Müller (natuurlijk is er een „Müller" bij) hebben in naam van de groote Duitsche republiek het vredestractaat onderteekend. Na hen kwamen in volgorde: President Wilson met zijn afgevaardigden, Lloyd George met zijn Engelsche diplomaten, Clemenceau (de gouden pen in de hand) gevolgd door zijn politieke helpers. Daarna de gedelegeerden van Italië, Japan en de kleinere staten. China wilde niet teekenen uit protest tegen het overdragen der Duitsche rechten op Shantoeng aan Japan zonder Chineesche inmenging, zonder zelfs daarin erkend te zijn.

---

je reinste force majeure je dwingt.

En dat is, helaas, met mij 't geval, al sedert weken.

„Boche" heet mijn ezel.

Heel wat meer pit huist onder z'n grauw velletje, dan onder dat van z'n collega, die ik op St. Eustatius rijk was.

Die sinjeur vertikte 't gewoonweg om te trekken, als 't regende, als ie nat werd.

We hebben 'm daarom *sigarette* genoemd.

Zoo is *Boche* niet, die geeft nooit blijken van nattigheid te voelen.

Soms zit ik achter 'm in 'n karretje, soms op 'm in 't zadel.

Bij 't eerste vreet je jezelf op met huid en haar, en bij 't tweede met haar en huid.

Overdreven? Neen, toch niet, luister maar.

Equipage staat kant en klaar voor mijn pleintje.

Je pakt de teugels van 't bewind, klautert over 't wiel en zit nog niet op 't kussen, of er van door is ie al in dolle vaart.

Caramba, dat schiet op, glunder je.

Dat denk je maar, meesmuilt je pezige motor, en met z'n achterpoot schijnt ie hier of daar 'n inwendige rem om te gooien, want plots wordt z'n aardig gangetje gereduceerd tot 'n sukkeldraf, tot 't tempo van 'n auto achter 'n lijkkoets.

En nu kunt ge je zelf opwinden en met een eindje hout *Boche's* zitvlak aan 't bewerken gaan, of de bloeddorstigste Indiaansche oorlogskreten door den aether slingeren, 't geeft je geen lor, dat langoorgedrocht lacht grinnikend in z'n baard om al dat kabaal boven zijn staart, en loopt er geen stap harder om.

Zoo sukkel je dan maar verder, langs eindelooze stofwegen, met 'n gezicht van raak me niet aan, en je piekert met weemoed over je vliegensvlug lange dienzelfden weg heensnellende, nu dooien Foch, totdat je eindelijk, eindelijk met 'n stijven rug 't eind van je ezeltocht bereikt hebt.

En dan moet je nog van uit hutjes aansnellende zwarten en zwartjes in duodecimo, hooren: o kijk, 's wat 'n mooie ezel!

n' Mooie ezel?!?

Gehak zou ik van 'm kunnen maken, met intens genot.

Maar zijn je zaken afgeloopen, en draai je *Boche's* sinistre idiotenkop huistoe, dan moet je dat zoo juist koppig recalcitrant mirakel eens zien loopen.

De cactussen golven je voorbij als de telegraafpalen langs 't coupéraam van den Parijschen D-trein, je voorhoofd verdwijnt tot je bril in je hoedbol, je vuurspattende sigaar keil je tegelijk met 't gehavend eindje hout in 't langs je heen suisende vacuum, en je groom komt verschrikt, vliegensvlug je koraalhek wijd opendraaien, want heusch ie dacht dat *Boche* met z'n appendix er van door was.

'n Puik beestje toch, oppert mijn boy.

En ik, niets veranderlijker dan de mensch, zeg: Nou offie.

Den volgenden middag staat Boche gezadeld, in gedachten verzonken, vóór mijn pleintje.

Waaraan zou zoo'n ezel nu toch wel denken?

Waarschijnlijk aan zijn maïssouper na thuiskomst, sybariet als ie is.

Enfin, 't kan me niet schelen.

Moet bij zoo'n ezelrit per se 'n spoor aandoen, daar staat m'n groom heel bijzonder op.

In zijn opvatting schijnt 'n spoor voor een ezel te zijn wat benzine voor 'n auto is.

Maar dat is erg overdreven.

Om te kunnen sporen moet ik telkens mijn knie rechtstandig optillen, totdat ze in horizontale lijn is met den bovensten knoop van mijn rijjasje, en daar bij zoo'n acrobatische toer, zoo logisch mogelijk, mijn equilibre in 't gedrang komt, ben ik er uiterst zuinig mee.

Bind 'm dan om je kuit!

Kijk, dat is 'n idee!

Reken 'r op, dat zullen we heusch doen, zoo gauw als u eerst uw bracelet-horloge om uw enkel gespt.

Ik zwaai rechterbeen over zadel, en 't is weer dezelfde comische tragiek als vóór 't wagentje, met 'n vaart er van door van je gewelste, en dra uitsterven als 'n gramaphoon, die je zoo maar la la hebt opgewonden.

Kwam na lang tobben op 'n kruispunt.

Ik moest rechts, en Boche wilde met alle geweld links.

Nu ben ik heelemaal niet wreed van natuur, maar in dien strijd van rechts tegen links heb ik 'm toch zoo geducht handtastelijk mijn meerderheid laten gevoelen, dat ie op 't laatst inbond, en met de staart tusschen de pooten den goeien weg opstoof.

En weet je, wat nu al fond de oorzaak was van die halestarrige oppositie?

Liefdevlammen, anders niet. Links woonden 'n paar vriendinnetjes, 'n paar aanvallige ezelinnetjes, voilà tout.

Echt ezelachtig! Pasop, zeg dat niet te hard. Er loopen hier op ons eiland heel wat gedegenereerde zwart- en ook witmenschen rond, die in die lijn nog ezelachtiger zijn, dan mijn niet toerekenbare Boche.

Hoor al, zekere categorie van mijn lezers opstuiven: Jan Paul, u beleedigt me, u stelt me op één lijn met 'n ezel!

Pardon, ik ben zoo 't schijnt nog niet duidelijk genoeg geweest. Ik beweer: 'n man die door ongebreidelde passie zich zelf en z'n arme slachtoffers, physiek en moreel diep ongelukkig maakt, staat in mijn opinie ver beneden den redeloozen Curaçaoschen vierpooter, die men ezel noemt.

Dat is harde taal. Toegegeven, maar daarom niet minder waar......

In 't zadel op 'n *stappenden* ezel is all right, ook op 'n *galoppeerenden* dito is all right, maar op 'n *dravenden*, great Scot, ik wensch 't mijn grootsten vijand niet toe.

Je wordt dan door mekaar geschud als 'n Amerikaansche cocktail in wording, de boontjes die je 's middags verorberd hebt, knetteren tegen je maagwanden als de ammunitie uit 'n vurend machinegeweer, heel je stoffelijk deel wordt op en neer gesmeten als de zuiger van 'n full speed werkenden motor, je weet op 't laatst niet meer waar je neus of je groote teen resideert, totdat je eindelijk door een vervaarlijk, hó, bonk, de orde herstelt in die binnen- en buitenlandsche revolutie.

En dan moet je er, o groote goden, nog bij gaan balken!

Dan is 't precies of je op 'n, in volle actie zijnde harmonica troont, zeeziektebevliegingen krijg je er van, en de klanken die via z'n menageklep omhoog steigeren, omgolven je als 'n wonderlijke amalgama van jubel en jammer en wee en jolijt.

Zou nog 'n heele dissertatie kunnen pennen over fantastisch bewegelijke Midasooren van mijn veelsijdig onderlegden *Boche*, maar 't is nu welletjes.

Aap, die naast me op 't bureau zit, schijnt er ook zoo over te denken, want telkens grijpt ie naar mijn over 't papier voortjagende pen.

Ach, stop nou, Buebee!

Denk je maar.

Caramba, wil je nu weleens van mijn copie afblijven!?

't Is geen apenkool!

Jan Paul.

San Willibrordo 22' 6' 19.

Nog een klein incident, dat zich Vrijdag heeft voorgedaan, vermelden wij even. De Duitsche afgevaardigden hadden aan Clemenceau twee dagen langer bedenktijd gevraagd om goed na te zien, wat zij nu eigenlijk onderteekenden; of dit tractaat wel precies hetzelfde inhield als aan hen den 16en Juni was voorgelegd, doch de Fransche premier wilde van tijdverschuiving niets weten, en liet hen aanzeggen, dat beide stukken volkomen klopten.

't Is nu het wachten op de ratificatie van het verdrag door de verschillende parlementen en verder op het vredesluiten met Oostenrijk, Turkijë en Bulgarijë, dat wonderbaar lang duurt en van welke zaak weinig meer uitlekt dan 'n paar protesten van Renner, 'n verzoekje van des Sultans hooge raadgevers en het op en neer reizen der Oostenrijksche gedelegeerden. Wat de ratificeering van het „groote" verdrag aangaat, Clemenceau en Lloyd George zouden den 1en Juli in hun respectievelijke parlementen spreken en verantwoording afleggen van hun handelwijze te Versailles, welke speechen natuurlijk met langdurig en onbedaarlijk applaus zullen worden begroet onder versmoring van het stemgeluid dergenen die den Minister over een of ander punt wel eens aan den tand zouden willen voelen. In Duitschland moet én de Nationale Vergadering te Weimar én de Pruisische zoowel als de Beiersche Nationale zich over het verdrag uitspreken. Men schat, dat er hiervoor geen veertien dagen noodig zullen zijn. Alleen Italië behoeft langer tijd vooral in verband met zijn nieuwe regeering, zijn onvervulde eischen en de quaestie met Oostenrijk, die van het geheele tractaat niet geheel los staat.

Ook President Wilson is naar zijn land teruggekeerd. Nauwelijks was de vrede geteekend of de man, die met zooveel bezielende idealen naar Europa kwam en ze één voor één heeft zien vernietigen, toog met gade en kind naar Brest om op den Oceaan over zijn mislukte vredeszending na te denken. Gisteren, op den Amerikaanschen onafhankelijkheidsdag zal hij wel te New-York of te Washington zijn maidenspeech over den gesloten vrede afgestoken hebben. Politieke berekening heeft hem zeker ingegeven op den nationalen feestdag de Statue of Liberty te passeeren, omdat het volk, onder den indruk der vaderlandsche festiviteiten, hem allicht een vreugdevoller ontvangst zal bereiden. Maar dan de komende dagen! [illegible] Congresleden zijn den president ongunstig gezind, want vooreerst heeft zijn persoonlijk dictatorisch optreden bij het samenstellen der veertien punten al veel kwaad bloed gezet, doch ook zijn slappe houding tegenover de Fransche en Engelsche diplomaten deed hem veel aan invloed en ontzag inboeten. De president had wijzer gedaan, wilde hij zijn program doorgevoerd zien, zich eerst te dekken met de goedkeuring van Senaat en Congres, dan ware de terugwijzing der punten als een capitulatie van de Vereenigde Staten gevoeld en had Wilson aan de doorvoering van zijn verlangens meer kracht kunnen bijzetten, in den rug gesteund door de macht en den wil van zijn volk. Thans heeft hij zich blindgestaard op een Volkerenbond; ziedaar de eenigste pijl, die bij het schijfschieten de roos raakte: alle overigen zijn weggezogen door den cycloon van het Ententiaansche imperialisme. Bij de Duitsch-Amerikanen en bij de Italianen in de Staten heeft hij het voor altijd verbruid, de Ieren zijn niet bevredigd omdat Engeland nog meer dan één slag om den arm kan houden inzake de algeheele vrijheid van het groene Erin. En al de juichen de Engelsch-Amerikanen en Polen hem toe, al wordt de vrede geratifiëerd en zelfs het verbond met Frankrijk buiten den Volkerenbond om in het tractaat ingevlochten, Wilson kan zijn fiasco niet meer te boven komen en heeft spoedig afgedaan. Zijn hoog idealisme bleek niet opgewassen tegen de botte Realpolitiek van chauvinistische macht-zucht en force majeure. Zoo treffend-juist drukte zich de „Daily Herald" uit: „Op de beslissers van het lot der wereld valt alle verantwoording voor de geschonden voorwaarden, voor het in alle détails mislukte vredesverdrag, voor alle onheilen, die in de toekomst over de wereld zullen neerkomen wegens de misbruikte physieke overmacht." En de Engelsche arbeidersleider Henderson, de hoofdman van de Trade Unions, heeft alreeds verklaard, dat hij een algemeene, publieke campagne op touw zal zetten van alle arbeiders der wereld, om de rechtvaardigheid weer in het tractaat onder dak te brengen.

Italië heeft zijn nieuw Kabinet, waarvan Nitti president is. Deze stelt niet zulke hooge eischen en wordt sterk beïnvloed door Giolitti, den leider der Duitschgezinde partij. Men verwacht dan ook spoedig het herstel der handelsbetrekkingen met den ouden bondgenoot.

Al heeft Duitschland den vrede geteekend, rust, orde en kalmte zijn er nog niet teruggekeerd. De blokkade blijft nog bestaan totdat alles geratifiëerd is, wijl dit, volgens Clemenceau een eisch is van het Wapenstilstandsverdrag. Nu had dit punt ook wel gewijzigd kunnen worden gelijk zooveele andere eenzijdig veranderd, doch de Fransche Minister-president wil zoolang mogelijk als een kat met het gebeten muisje blijven spelen. Deze maatregel draagt natuurlijk nog weer een steentje bij om de algemeene verbittering op te hoogen en den haat nog dieper en steviger te doen wortel schieten. Als een der uitingen daarvan beschouwen wij het doen zinken door admiraal von Reuter van een groot gedeelte der Duitsche vloot te Scapa Flow; een aantal kruisers, een 20 tal torpedobooten benevens een paar slagschepen verhuisden ineens, met de Duitsche vlag in top, naar den bodem der zee; in de vlootbasis van Kiel heeft zich eenzelfde geval afgespeeld. De Ententepers meldde, dat sommige schepen zijn gelicht en behouden, verder, dat genoemde admiraal voor een gerechtshof zal hebben te verschijnen om gevonnisd te worden. Vrees voor een dergelijk lot heeft verschillenden Duitschen diplomaten en generaals de pen in de hand geduwd om zich vrij te pleiten van schuld en verantwoordelijkheid inzake de oorlogsoorzaak. Zoo gaven von Jagow, Zimmermann, Ludendorff, von Bernardi, Mackensen en von Tirpiz hun mémoires uit. Veel nobeler en meer fier van karakter is de handelwijze van Bethmann Hollweg, Kanselier van het Duitsche Rijk in Augustus 1914, die zichzelf aanbiedt aan de geallieërden in plaats van den ex-Keizer, omdat hij naar zijn eigen getuigenis, de eenige verantwoordelijke persoon was voor de Duitsche politieke daden en hij alleen van alles volkomen rekenschap kan geven. „Laat den keizer ongemoeid" zegt hij, „ik stel mij beschikbaar in zijn plaats." Het zal ons benieuwen, wat de Entente hierop antwoordt en hoe zij dit gedrag zal beoordeelen, hetwelk ons doet denken aan de oud-Testamentische historie van Joseph's broeders in Egypte, toen Juda voor Benjamin in de bres sprong.

De Bolsjewiki roeren zich weer duch- [illegible] gemeene ontevredenheid profiteerend. Minister Noske heeft de krijgswet afgekondigd en met de zwaarste straffen bedreigd al degenen, die staken of zich op eenigerlei wijze met staking bemoeien, hetzij door aanmoediging of geldelijken steun. Tegen Polen trekken nog Duitsche troepen op onder generaal Hoffmann, tegen den zin der Duitsche regeering en op eigen gelegenheid. Daar de Polen zich niet kalm kunnen houden en zelfs Duitsche mannen en vrouwen naar concentratiekampen wegvoeren, worden de wapenen weer gewet, ofschoon de Entente het heeft verboden. Om die reden is de regeering te Berlijn dan ook tegen de excursie. Maar aan de Polen wordt de vrije hand gelaten om Duitschland te plukken; op hen is het spreekwoord van toepassing over den vinger en de geheele hand. Ook Oekranië heeft zich bij President Wilson beklaagd over het drastisch optreden van Paderewski's legertjes.

Veldmaarschalk Hindenburg heeft in een roerend schrijven voorgoed afscheid genomen van zijn troepen, hen bedankend voor den trouwen steun en gewillige gehoorzaamheid. Hij spoort hen nogmaals aan in deze bange uren van het harde lot, dat Duitschland getroffen heeft, eensgezind te blijven en alles aan te wenden tot heil en opbouw van hun dierbaar vaderland. Met dit aftreden wordt een tijdperk van militaire glorie voor het nog kort geleden zoo sterke, onoverwinnelijke Duitschland afgesloten. Vandaag voor een jaar stond het op het hoogtepunt van zijn macht en in Frankrijk waren zijn legers over de Marne getrokken tot dicht bij Parijs. En thans Versailles! Sic transit......

Berichten uit de Kolonie.

Zilveren Jubelfeest.

Dinsdag vierde de Eerw. Soeur Marie Desideria (in de wereld Mej. O. H. Weening) het zilveren feest harer religieuse professie. Liefst had de bescheiden zuster het feest in het geheel niet gevierd, of althans alléén in den jubel van haar dankbaar hart.

Maar de parochie van Montanja, waar de goede Zuster werkzaam is, was den datum te weten gekomen en zoo werd door de blijde schooljeugd van Montanja dien dag in blijde feeststemming doorgebracht. Zelfs kwam de Zeer Eerw. Mère Theodorique van Welgelegen met eenige medezusters de feesteling in den namiddag huldigen. Nog grooter verrassing bracht de avond, toen ook de Apost. Vicaris Mgr. Vuylsteke de goede zuster kwam gelukwenschen.

Reeds sedert 15 Maart 1897 vertoeft de Zuster in onze kolonie, waar zij achtereenvolgens op Welgelegen, Pietermaai en het St. Martinusgesticht werkzaam was.

Welkom.

Met het SS. „Prins Frederik Hendrik" is de Heer A. J. A. Prakken, de nieuwe administrateur van Financiën via New-York Woensdag avond in onze kolonie aangekomen.

Nieuwe Kabel.

Uit Rio de Janeiro komt het bericht dat de Regeering des lands binnenkort concessie zal verleenen om een nieuwen telegraafkabel aan te leggen tusschen Rio de Janeiro en New York. De kabel zal langs de kust van Zuid Amerika gelegd worden en ook de Guyana's, Venezuela, Colombia aandoen en verder over Cuba naar Amerika gaan.

Een groote verbetering en ook snellere verbinding dus ook te verwachten voor Curaçao met Zuid Amerika.

Panama.

Den 15en Augustus a.s. wordt te Panamá het vierde eeuwfeest gevierd van de stichting der stad. Op den zelfden datum herdenkt Panama tevens het eerste lustrum van de opening van het Panama-kanaal. Gedurende het jaar 1916 passeerden 787, in 1917 daarentegen 1876 en in het vorige jaar maar 1088 schepen door het kanaal. Nu de oorlog voorbij is zal dit getal wel geleidelijk grooter worden.

Kennisgeving.

Per circulaire brengt de Banco de la Mutualidad te Bucaramanga in Colombia ter kennis van het publiek, dat zij hier te stede een Agentschap heeft opgericht, waarvan de Heer J. P. G. Ecker tot directeur benoemd is.

Fransche Kabel.

Met het begin dezer maand is, ter [illegible] te, die na vijfjarig verblijf alhier weer naar Frankrijk vertrok, de Heer Marius Latil opgetreden als directeur van den Franschen kabel, als consulair agent van Frankrijk en agent van de *Compagnie Générale Transatlantique*.

Droogte.

De droogte blijft aanhouden, en lang buitengewoon lang. Wat in andere jaren steeds veel verlichting bracht, eenige flinke buien in den drogen tijd b.v. in Maart en Juni, daar zijn wij in dit jaar geheel en al van verstoken gebleven.

De regenbakken en putten raken leeg, vele zijn sedert weken reeds droog tot op den bodem. Nu eerst voelt men terdege het gemis van de waterleiding van Maduro & Sons. Het gaat er mee, als met de gezondheid, die men eerst goed leert waardeeren als men ziek is.

Zoolang de waterdistilleerderij van de firma Maduro geregeld werkte was er in de stad steeds zoet water en tegen billijken prijs te verkrijgen. Nu snakt men er naar. Waar valt er *nu* nog in de stad een blik drinkwater te koopen voor 5 cent? Geen denken aan. Het Gouvernement beraamt plannen om een onderzoek in te stellen naar de mogelijkheid van den aanleg van een drinkwaterleiding. Meer dan ooit blijkt in deze dagen hoe noodzakelijk zoo 'n waterleiding is voor onze stad. Doch met die plannen alléén zijn we in deze dagen niets gebaat.

Eenige jaren geleden was er in Holland een consortium gevormd, dat de gronden van *Muizenberg* aankocht om deze vallei af te dammen tot een reusachtig reservoir, om van daaruit een pijpleiding aan te leggen en zoo het water naar de stad te voeren. Van de plannen van dat consortium hoorden wij sindsdien niets meer.

Bij de komst van den Heer Henri van Kol, lid der Staten Generaal, werden weer de oude plannen ter sprake gebracht om hier artesische putten te boren. Zelfs trok destijds de jonge *Maatschappij tot bevordering van Landbouw, Veeteelt, Zoutwinning en Visscherij* in haar eerste vuur terstond een post van fl 10,000 uit op haar begrooting tot aanschaffing van machineriën voor het boren van artesische putten. Dat is nu al ongeveer 18 jaar geleden. Doch die beroemde putten zijn er nog niet, zelfs die boortoestellen moeten nog altijd aankomen.

Daar is zelfs een wetenschappelijke commissie in die dagen benoemd om een onderzoek in te stellen, of het „regen schieten" hier niet mogelijk zou zijn, om zóó de wolken te „dwingen" hun regeninhoud hier op het eiland te ontlasten.

Wèl hebben wij na dien tijd hier en daar eenige putten en wat dammen en een paar [illegible] gekregen, die zeker wel wat geholpen hebben, maar op een radicale verbetering wachten wij tot nu toe nog tevergeefs.

Water, veel water, drinkwater, goed drinkwater is een levenskwestie voor Curaçao, vòòr het leven zijner bewoners, voor den bloei van onze scheepvaart, van onzen handel en industrie.

Wie bezorgt Curaçao dat levenbrengend water?

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

1. The golden West Marche F. H. Losey.
2. Nabucodonosor Ouverture G. Verdi.
3. Eglantine Valse F. Andrieu.
4. Martha Fantaisie D. Bauwens.
5. Polka des Verriers J. Bouchel.
6. Berlin bei nacht Potpourri P. Lincke
7. Sonando Dansa J. Campos.
8. Paul Revere One-Step N. N.

Zondagavond om 7,30 uur Overzijde.

RECEPTIE

ten Gouvernementshuize op Woensdag 9 Juli a.s. ten 8 ure n.m.

De Adjudanten,
W. J. de Vries.
J. Caprilles.

HAVEN-NIEUWS
VAN 26 JUNI – 7 JUNI.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Vesla	Apold	26 Juni	Maracaibo	28 Juni	New York
Merida	Morris	22	La Guayra	27	Maracaibo
Maracaibo	Johanson	26	Maracaibo	26	New York
Grecian	Wood	26	Pto Rico	26	La Guaira
Cataluña	de Fane	28	Pto Calombia	28	Pto Cabello
Median	Robb	29	Pto Cabello	30	Pto Columbia
Juno	Draaier	29	Pto Columbia	30	Pto cabello
Grecian	Wood	2 Juli	Pto Cabello	2 Juli	New York
Merida	Johanson	2	Maracaibo	3	Maracaibo
Pd Nederlanden	Boer	2	Haiti	5	Haiti
Merida	Morris	6	Maracaibo	4	New York
Zulia	Meorhuosse	6	La Guayra	5	La Guayra
Adonis	Pater	3	Haiti	6	St Domiugo
Manate		4	Pto Padre	5	Pto Padre
Zeeland	Schreuder	5	Bonaire	15	Bermudr

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
Virginia	26 Juni	La Vela	*Neerlandia*	26 Juni	Pto Columbia
Presidente R	26	Cuba	*Dania*	27	St Domingo
Juanita	27	S Domingo	*Camia*	27	Cuba
Monte Libano	27	Bonaire	*Abertina*	28	Aruba
Albertina	27	Guadeloupe	*Cleopatria*	28	Maracaibo
Nereida	27	La Vela	*Lelia*	28	Bonaire
Lelia	28	Aruba	*Pereia*	30	La Guayra
Electra	28	Maracaibo	*Gareela*	28	Maracaibo
Julia Amalia	28	La Vela	*Luisiana*	1 Juli	Maracaibo
Fricia	28	Aruba	*Nereida*	2	Maracaibo
Rita Otilia	29	La Vela	*Percy C*	2	Pto Colombia
Meteor A	30	St Juan	*Calota*	2	Barbados
Lelia	30	Bonaire	*Mata Libano*	3	Bonaire
Hollandia	30	Maracaibo	*Maria*	3	Maracaibo
Meteor H	1 Juli	Maracaibo	*Rita Otilia*	3	La Vela
Maria	1	Martinique	*Juanita*	3	St Domingo
Carlota	3	Bonaire	*Silfede*	3	Barbados
Silfide	3	Aruba	*Hollandia*	4	Pto Cabello
Clara	3	Maracaibo	*Meteor*	5	Maracaibo
Lelia	4	Aruba			
Amadeo	4	Aruba			
Themis	4	Carupano			
Pluma de Oro	4	La Vela			

Buitenland.

Rusland.

Vele vreeslijke berichten komen tegenwoordig tot ons uit het wanordelijke Rusland, — verhalen van menschelijk lijden die ons het hart open rijten. Maar geen is zoo hartverscheurend als het verhaal van de duizenden hulplooze kinderen die achtergelaten werden in de wildernis in Siberië, wier lot grootendeels nog onbekend is, doch hetwelk men zich met afgrijzen wel inbeelden kan. Per telegraaf hebben wij zoo nu en dan bericht ontvangen, hoe deze kleine schepsels uit Petersburg en Moskou verleden jaar weggevoerd werden in de hoop dat men in het land voedsel voor hen zou kunnen vinden. Hoe hunne oppassers getracht hebben ze terug te brengen naar de steden, en hoe zij toen de gevechtslinie der Bolshiviki in den weg vonden. Hoe die oppassers toen, wanhopig geworden door hunne vergeefsche pogingen om schuilplaatsen voor de kinderen die hun toevertrouwd werden te vinden, hen toen in den steek lieten. Maar Louis D. Kornfield openbaart ons nu de volle afgrijslijkheid van den hongersnood en de verwildering dier kleinen, waarvan honderden den hongersnood stierven, en de rest tot een staat van verwildering geraakte die grenst aan barbarisme. Mr. Kornfield schreef in het nummer van Juni van het Red Cross Magazine het volgende:

„Nabij de Urals hebben landbouwers plotseling groote benden gezien, die over een heuvel heentrokken; in lompen, vervuild, en wezenloos starend vlogen de arme kleinen bevreesd weg wanneer men nabij kwam en liepen op een hoop tezamen voor bescherming, gelijk een kudde schapen voor een koude wind. Honderden werden gevangen — wilde — onhandelbare schepsels die alle herinnering aan menschelijke aanraking verloren hadden. Werkers van het Roode Kruis verzamelden hen met groote moeite in fabrieken, in huizen. gaven hun voedsel, kleeding en medicijn, maar konden geen vertrouwen in hen opwekken, want zij gedroegen zich meer als kleine dieren die plotseling in een val gelokt zijn en die er maar al te graag uit zouden gaan indien de krachten hun niet ontbraken, dan als kleine kinderen die na vreeslijk lijden goede verzorging genoten.

Aangezien zij koud en hongerig waren, grepen zij voedsel en kleeding graag aan, en renden dan in een hoek, bevreesd voor de handen welke hen liefkoozen wilden. Schoppende en schreeuwende weerden zij alle vriendschappelijke toenadering af, alsof zij doodelijk bevreesd waren dat het alles op bedrog zou uitloopen. Sommige stierven al spoedig aan de een of andere ziekte, verzwakt door de koortsen en door wantrouwen, in de handen van degenen die hen wenschten te redden Anderen, wier verblijfplaatsen nog niet bekend zijn, houden zich nog steeds ergens verborgen, — sterven de van honger — en wantrouwen.

3.000 mannen, vrouwen en kinderen gedood.

Een bericht uit Weenen onder datum van 8 Juni meld als volgt: Drie duizend landlieden, waaronder vrouwen en kinderen, zijn door het Roode leger opgehangen of dood geschoten als een gevolg van de oproeren in westelijk Hongarije rond Oedenburg. Het geheele dorp Kolnhof werd verbrand. Het bloedbad had plaats nadat 32 dörpen rond Oedenburg geweigerd hadden tot het bolshevisme over te gaan. Zij verlangen zich bij Oostenrijk aan te sluiten.

Nieuwe oorlog op komst.

Coblenz — Henry Morgenthau, voormalig Amerikaansche ambassadeur naar Turkije, die hier tot een vergadering van soldaten sprak, voorspelde dat de Vereenigde Staten weer in een oorlog betrokken zouden zijn binnen 15 of 20 jaren. Hij zeide dat de wereld op het oogenblik slechts een wapenstilstand genoot. Mr. Morgenthau's toespraak handelde omtrent de vredesconferentie en hare vraagstukken.

„Ga nu niet naar huis om de lieden wijs te maken dat de oorlog afgeloopen is," zoo zeide hij. „Wij moeten ons gereed maken voor een grooter conflict, voor een grootere opoffering, een grooter verantwoordelijkheid. De jongelingen van Amerika zullen opnieuw moeten vechten".

De voormalige ambassadeur die uit Parijs naar Coblenz overkwam verklaarde dat vele afgezanten naar de vredesconferentie Parijs zouden verlaten in ontevreden stemming en dat dit nieuw misverstand zou veroorzaken.

„De onderscheidene en tegenstrijdige eischen van alle naties op de vredesconferentie," zoo ging hij voort, „kunnen onmogelijk alle bevredigd worden. De naties zullen nieuwe twisten en ongenoegens hebben, en ik geloof dat binnen 15 of 20 jaren Amerika zal moeten optreden als de redder der wereld."

Mr. Morgenthau drong sterk aan op het terugzenden der soldaten, ten einde de bevolking in ons land in te lichten omtrent de groote moeilijkheden waarmede men te kampen heeft, teneinde een blijvenden vrede te verzekeren in Europa. Hij beweerde dat het Amerikaansche volk slechts een zeer onvoldoende kennis heeft van de vraagstukken waarmede de vredesconferentie te kampen heeft, en een zeer gering idee van wat de League of Nations te beteekenen heeft.

Ex-keizerin van Duitschland.

Door de Geass. Pers werd begin Juni gemeld dat de ex-keizerin van Duitschland onlangs haar oudsten zoon, die, naar men weet, op 't eiland Wieringen verblijf houdt, heeft wedergezien na een scheiding van twee jaren. Te Amersfoort had de ontmoeting plaats in de tegenwoordigheid van Generaal Wrangel van het Nederlandsche leger, den Secretaris-Generaal Kan van het Nederl. Ministerie, Burgemeester Peereboom en andere officiëele personen. Na den maaltijd werd de ex-keizerin gedurende verscheidene uren alleen gelaten met den ex-kroonprins.

De bewoners van Amersfoort wisten van zoodanig bezoek niets af, en ook waren de Amerongensche dorpsgenooten onbekend met het vertrek van de keizerin, zegt het bericht.

Daniels is tegen versterking der vloot.

Washington. — De Secretaris van Marine Daniels heeft aan het Naval Affairs Comité aanbevolen om de groote plannen van vlootversterking te laten varen. De Vereenigde Staten behoort geloof te hechten aan en te vertrouwen op de League of Nations, en daarom het uitgebreid programma ter zijde te leggen waardoor onze marine de sterkste ter wereld gemaakt zou worden, zoo zeide Daniels.

Daniels zeide dat bij de verzekering had van Lloyd George en de andere staatslieden der bondgenooten dat zij het voorbeeld der Vereenigde Staten zouden volgen, en dat het wijzer politiek zou zijn geen programma voor vlootversterking vast te stellen totdat de League of Nations verzekerd zou zijn.

Dit beteekent een totaal tegenovergestelde houding in den secretaris van marine bij wat hij verleden December aanraadde. Toen zeide hij: „Er zijn slechts twee dingen voor Amerika om tusschen te kiezen; zij moet de grootste marine ter wereld bezitten, of anders moeten wij de League of Nations hebben."

„Toen ik laatst voor het marine comité verscheen," zeide Daniels, beval ik een driejarig programma aan en het comité was voor de constructie van 10 oorlogschepen en 10 kruisers. Dat was evenwel voor dat de vredesconferentie hare besprekingen begon. Sinds dien tijd werd de League of Nations opgesteld, waarin ik groot vertrouwen heb. Het is het meest opmerkelijke document dat in de laatste 2.000 jaren is opgesteld. Sinds Amerika dit verbond begonnen is behooren wij allereerst een groot vertrouwen te toonen in dit verbond, door een uitbreiding van onze vloot uit te stellen."

Mexico.

Blijkens een bericht uit New-York aan *Daily Telegraph* zal binnenkort een delegatie, bestaande uit vertegenwoordigers van de *Mexican Petroleum Co*, de *Standard Oil Co.* en de *Texas Co.*, naar Frankrijk vertrekken, om te trachten van de vredesconferentie een nauwkeurige verklaring te krijgen inzake de Engelsche en Amerikaansche petroleum- en metaalbelangen in Mexico. Naar de meening van de delegatie is het een zaak van de ernstigste internationale beteekenis, dat de groote mogendheden aan Mexico en aan alle Staten in de geheele wereld duidelijk kenbaar maken, dat de verworven rechten van vreemdelingen moeten worden erkend.

Naar verluidt, zal Carranza's vertegenwoordiger in Frankrijk aan de vredesconferentie verzoeken de bepalingen van de nieuwe Mexicaansche Constitutie goed te keuren, waarin o.a. wordt gezegd, dat de regeering eigenaar is en tot de confiscatie gerechtigd is van alle rechten op ondergrondsche waarden.

Volgens berichten uit Washington wijzen alle teekenen op een vroeger of later plaats te grijpen interventie van Amerika in Mexico. Er wordt verklaard, dat groote Engelsche en Amerikaansche belangen in Mexico ten prooi worden gelaten aan een georganiseerd bolsjewisme, dat reeds den vorm heeft aangenomen van inbezitneming en verdeeling van buitenlandsch bezit, onder het voorgeven van wettelijk ingrijpen. Amerikaansche handelsondernemingen met bezittingen in Mexico zijn sterk verontrust door den stijgenden weerzin van Carranza tegen alles wat Amerikaansch en Engelsch is en naar hier verluidt, zullen de particuliere vorderingen op Mexico, die op een gezamenlijk bedrag van $ 200 millioen worden geschat, niet de minste kans hebben geregeld te worden.

De Regeering van Mexico heeft aan de Vereenigde Staten van Noord Amerika laten weten, dat geen enkele wet door het Congres van Amerika uitgevaardigd in verband met de petroleumindustrie terugwerkende kracht kan hebben en het Staatsdepartement heeft tevens bericht ontvangen, dat de nieuwe petroleumwet, ook niet de eigendommen van Amerikanen op petroleumvelden in Mexico tot staatseigendom zal verklaren, zoo zij voor 1 Mei 1917 verkregen zijn.

Volgens Douglas, de Mexicaansche vertegenwoordiger zal ook elk ander vreemd Kapitaal in Mexicaansche waarde belegd, dezelfde bescherming genieten.

De Koninklijke.

Te Londen liep het gerucht, dat de *Shell Co* onderhandelt wegens overneming van de bezittingen der *Mexican Eagle Co.* Het bestuur der *Shell* ontkent dit, maar *Fin. News* acht het waarschijnlijk, dat besprekingen gevoerd worden om een gemeenschap van belangen tot stand te brengen tusschen al de Britsche petroleummaatschappijen, n.l.: *Burmah Oil*, *Anglo Persian*, *Mexican Eagle* en de *Shell*. Een uitgifte van nieuwe aandeeligen *Bur, mah Oil Co.* zou reeds in voorbereiding zijn.

Curiosidades de la Guerra.

La Guerra Europea ha sacado á la luz de una manera positiva el valor del aceite de hígado de bacalao como un elemento nutritivo productor de fuerzas y resistencia. Cuando escaseaban alimentos y medicinas en Alemania, esta potencia mandó á Noruega agentes para acaparar la produccion total de aquel aceite. Convencida Inglaterra de lo valioso de este elemento de substancia que su enemigo tan cautelosamente aprovechaba, el año siguiente mandó sus agentes á Noruega y contrató á precio fabulosos todo el abaste para uso de las tropas Aliadas. Ese es un verdadero tributo al gran valor de aquel precioso aceite y motivo porqué hubo que pagar precios fabulosos por el para continuar elaborando lo EMULSIÓN DE SCOTT, para que no faltara este medicamento, tan indispensable en estos paises donde dependen de ella millares de organismos debilitados. La casa de la EMULSIÓN DE SCOTT no reparó en gastos para asegurarse sus abastos del Aceite di Hígado de Bacalao y ademas de tener hechas sus contratas anticipadas para refinería de Noruega, mandó compradores recorriendo las pesquerías i recogiendo nuevos abatos sin considerar el costo. Gracias á lo cual no faltará aquella famosa medicina en nuestra pais. 3

Koloniale Postspaarbank.

Gedurende de maand April.

Kantoren		ingelegd	teruggehaald
Willemstad		f 4.223.50	f 7.356.79
2e district	Curaçao	152.88	—
3e „	Curaçao	—	—
4e „	Curaçao	—	—
5e „	Curaçao	126.84	—
Oranjestad	Aruba	168,	361.85
8e district	Aruba	—	—
Kralendijk	Bonaire	263.75	388.
Rincon	Bonaire	5,	218 50
Philipsburg StMart.		454.50	143.50
Oranjestad St Eust.		328.50	332.04
Bottom	Saba	780.75	257.80
Windwards.	Saba	5.	—
Totaal		f 6.503.72	f 8.671,44